

els poders regionals, que cada dia tenen més força. També els municipals. A països tan centralistes com França, és difícil de col·locar contrapesos. Així, l'electorat ha de forçar les estructures de poder fins a produir situacions tan difícils com que s'anomenà cohabitació, que feu conviure un president socialista amb un primer ministre conservador. Ara, quan aquests dos primers mandataris són conservadors, a França no hi ha cap contrapès institucional suficientment potent i, així, és ben lògic que la disconformitat amb Chirac no trobi on vehicular-se i acabi esclatant al carrer.

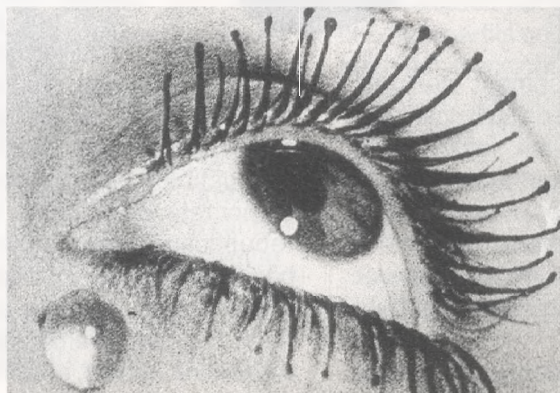
Apropem-nos, però, a la nostra realitat política. Si en algun lloc l'equilibri de poders és realment complex és a l'estat espanyol que sorgí del mapa autonòmic i, peculiarment, a Catalunya. Al govern socialista de l'estat, que durant anys fou molt poderós, li féu contrapès el govern convergent de la Generalitat. El joc d'equilibris, però, no s'acaba pas aquí. A Pujol li feien de contrapès molts ajuntaments socialistes. les relacions entre aquests diferents nivells han sigut, per moments, molt difícils. En més d'una ocasió, tant en la relació Estat-Generalitat com en la relació Generalitat-Ajuntaments han saltat guspies. mai, però, les guspies encengueren un foc i, així, entre els partits que ocupaven les diverses institucions s'establí un equilibri molt sòlid i admès per tothom, de poders i contrapoders.

Votació rera votació, i durant anys, l'electorat ha anat ratificant aquest equilibri. Li convenia aquest panorama on es contrarestaven els uns als altres. I això fins al punt que, per bé que hi havia un nombre molt important d'electors molt fidels a una determinada opció, n'hi havia molts que anaven fluctuant en funció de la convocatòria: a les espanyoles votaven González, a les catalanes Pujol i a les municipals, Nadal, Maragall, Macias... La política catalana era, doncs, bastant estable. L'any 1995 tot indicava que una peça important d'aquest equilibri, Barcelona, podia variar de color. Semblava que el Cap i Casal que sociològicament estava canviant molt, ja no votava els socialistes i podia caure en mans convergents. En diverses eleccions, CiU hi havia guanyat. Quan en Miquel Roca es va presentar com a candidat a l'alcaldia

semblava ja del tot evident que el canvi es podia produir. L'electorat, però, va decidir mantenir l'equilibri de poders. No va voler que a les dues bandes de la Plaça de Sant Jaume manessin els mateixos. Era massa poder per als convergents!

I què passa ara, que després de molts anys aquest equilibri sembla que es pot trencar definitivament? La continuïtat del PSOE s'ha fet insostenible. A l'electorat espanyol se li fa impossible de votar-lo. L'Aznar (ho diuen les enquestes) tampoc no té la confiança dels electors. Votarà sense convenciment pel PP, però el votarà. L'alternança és indubtablement bona pel sistema democràtic. Cal, però, anar amb compte perquè tot el sistema de poders i contrapoders que hem descrit es modificarà. No es pot votar tal i com es votava fins ara. Tothom - fins i tot els abstencionistes - s'ha de repensar el seu vot. Tothom l'ha de repensar en funció del nou equilibri que molt probablement es produirà. I, sincerament, crec que cal votar en funció del PP. Hem de començar ja a pensar en la manera de contrapesar un govern del PP a la Moncloa. Hi hauria de pensar l'electorat espanyol i hi hauria de pensar sobretot l'electorat català, si és que vol continuar enfortint el seu autogovern. Davant d'una allau de vots tan gegantí com el que pot anar a parar al PP a tot l'Estat, cada vot català ha de procurar ser al màxim d'útil. No és el moment de fer vots testimonials! A la circumscripció de Girona, per exemple, no es poden perdre vots donant-los a ERC que és ben segur que no té cap possibilitat de tenir diputat. I, sobretot, no es poden perdre vots nacionalistes quan resulta que CiU per unes poques desenes de vots podria arribar a perdre el tercer diputat, que pot anar pel PP que aconseguiria treure's l'espina de Girona, l'única circumscripció de tot l'Estat on no té acta de diputat. Hi ha qui pensa que per frenar Aznar s'ha de votar els socialistes. Certament que a la majoria de províncies espanyoles, votar PSOE és la millor manera de frenar el PP, però a Catalunya hi ha la possibilitat de votar CiU, que és una força que, a més de poder frenar l'Aznar a Madrid, pot garantir que Catalunya es converteixi en l'únic oasi no controlat pel PP a tot l'Estat.

En definitiva, crec que el vot més útil en aquest moment crucial és el que es fa per CiU. Per sort o per desgràcia - crec que és més una sort que no pas una desgràcia - durant els propers tres anys no hi haurà eleccions (en principi!). Això vol dir que l'equilibri de forces que sorgirà del proper 3 de març no canviarà durant molt de temps. Si l'any vinent hi haguessin eleccions a Catalunya ens podríem permetre el luxe d'equivocar-nos ara perquè podríem donar la majoria absoluta a CiU per contrarestar l'Aznar. Avui, però, no ho podem fer. Tres anys amb un Aznar pletòric i un Pujol feble són molt llargs! Anem alerta, doncs, de no equivocar la nostra papereta!

Carles Llorens

Responsable de la campanya de CiU a la Garrotxa